

Ένα κάθε μήνα

Σαράντα ημέρες μετά την Ανάστασή Του, ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός ἀναλήφθηκε στούς οὐρανοὺς. **Ἡ Ανάληψη τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι ἓνα γεγονός ἱστορικό.** Τὸν εἶδαν νὰ ἀνέρχεται πάρα πολλοὶ ἄνθρωποι, οἱ ἑνδεκα μαθητὲς του, ἡ Θεοτόκος, οἱ ὑπόλοιποι ἑβδομήκοντα μαθητὲς του καὶ πάρα πολλοὶ ἄλλοι. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς ἀναφέρει στὴν πρὸς Κορινθίους ἐπιστολή, γιὰ ἓνα πλῆθος πεντακοσίων καὶ πλέον ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἦταν παρόντες ἐκείνη τὴ στιγμή. Τὸν εἶδαν, λοιπόν, ὅλοι αὐτοί.

Γιὰ ἀρκετὴ ὥρα πρὶν τὸ γεγονός, εὐρισκόμενοι στό ὄρος τῶν ἑλαιῶν, συζητοῦσαν ὅλοι αὐτοὶ μέ τὸν Ἰησοῦ καὶ τὸν ρωτοῦσαν διάφορα. Κάποια στιγμή τὸν βλέπουν νὰ ἀνέρχεται στὸν οὐρανὸ εὐλογώντας τους. Ταυτόχρονα ἐμφανίζονται δύο ἄγγελοι, οἱ ὁποῖοι ἐπιβεβαιώνουν τὴν Ανάληψη τοῦ Κυρίου στὸν οὐρανὸ καὶ τοὺς λέγουν: «ὅπως τὸν εἶδατε νὰ ἀνέρχεται, ἔτσι θὰ ξαναέρθει ἐδῶ πάλι στή γῇ».

Τὸ γεγονός τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι ὑπερφυσικό καὶ καταπληκτικό! Θὰ ἤθελα νὰ βλέπαμε, μέ τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ, ποιοῦ ἄραγε εἶναι τὸ κέρδος καὶ ποιὲς οἱ ἐπιπτώσεις σέ μᾶς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ποιά συμπεράσματα θὰ μπορούσαμε νὰ βγάλουμε ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἑνδοξη καὶ μεγαλειώδη πράξη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Κατ' ἀρχὰς μέ τὴν Ανάληψη πιστοποιεῖται ὅτι, ἡ ἀποστολή τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ στὸν κόσμον εἶναι ἀπὸ τὸ Θεό. Αὐτὸ εἶχε ἀμφισβητηθεῖ ἐκεῖνα τὰ χρόνια τότε ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους. Δέν τὸν δέχθηκαν ὡς ἀπεσταλμένο ἀπὸ τὸν Θεό. Ἀκόμη ἀμφισβητήθηκε καὶ ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους, ἀνὰ τοὺς αἰῶνες, μέχρι σήμερα. Ἐδῶ, ὅμως, μέ τὴν Ανάληψη, ἀποδεικνύεται, ἀλλὰ καὶ ἐπικυρώνεται ὡς ἐπισφράγισμα ὅτι, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ Πατρὸς! Ἄν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦταν πλάνος ἢ ψεύστης ἢ σφετεριστὴς τῆς θεότητος, (εἶπε ὅτι εἶναι Θεός) θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι στά βάθη τῆς κολάσεως. Ἀλλὰ ὅμως δέν εἶναι ἐκεῖ. Εἶναι ἄλλου. Ἔχει τὴν εὐδοκία τοῦ οὐρανοῦ. Ἀναστήθηκε καὶ τώρα ἀναλαμβάνεται στούς οὐρανοὺς, καταπλήσσοντας τοὺς πάντες. Καὶ αὐτὸ σημαίνει ὅτι, ὅλα ὅσα εἶπε ἦταν ἀλήθεια!

Ἐρωτοῦν πολλοί, γιατί ἀνῆλθε στὸν οὐρανό; Ἡ ἀπάντηση εἶναι, ἀνῆλθε ἐκεῖ, ἀπ' ὅπου ἦλθε. Ἀλλά καί κάτι ἄλλο σημαντικό. Ἀνῆλθε μέ τὴν ἀνθρώπινη φύση, γιὰ νὰ καταλάβει, δηλαδή, νὰ συμφιλώσῃ, τὸν Ἅγιο Τριαδικό Θεό μέ τοὺς ἀνθρώπους. Καί ὅταν ἐπῆλθε αὐτὴ ἡ καταλαγὴ, συμφιλίωση, τότε ἦρθε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο στὴν γῆ. Εἶχε πεί κάποτε ὁ Ἰησοῦς, λίγο πρό τοῦ πάθους, ὅταν ἀποχαιρετοῦσε τοὺς μαθητὲς του: «Συμφέρεῖ ἐγὼ νὰ φύγω, γιατί ἂν δέν φύγω, δέν θά ἔλθῃ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο σέ σᾶς». Καί ἀνερχόμενος ὁ Ἰησοῦς στὸν Θεό, ἦλθε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα στὴ γῆ πλουσιοπάροχα. Ἦρθε τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς καί φανέρωσε τὴν Ἐκκλησίᾳ! Καί παραμένει στὴν Ἐκκλησίᾳ!

Ἀκόμη, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀνέβηκε στὸν οὐρανὸ μέ τὴν ἀνθρώπινη φύση, γιὰ μία ὄντολογικὴ μεσιτεία. Οἱ μεσιτεῖες τῆς Θεοτόκου καί ὅλων τῶν Ἀγίων δέν εἶναι ὄντολογικές, ἐνῶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι ὄντολογικὴ. Δηλαδή, χωρὶς νὰ πεί τίποτα στὸν Θεό, καί μόνο ἡ παρουσία τῆς ἀνθρωπίνης φύσεώς του, ἡ ὁποία δέν ἀμάρτησε καί εἶναι ἁγιασμένη, εἶναι μία πραγματικὴ μεσιτεία ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ νέος Ἀδάμ, ὁ ὁποῖος δέν ἀμάρτησε, καί ὁ Θεὸς τώρα, βλέπει τὸν νέο Ἀδάμ, τὸν Ἰησοῦ Χριστό, καί ἀγαπᾷ τοὺς ἀνθρώπους, καί τοὺς συγχωρεῖ, καί τοὺς σώζει. Τοὺς βλέπει ὅλους ὡς φίλους.

Ὁ Χριστὸς, ἐπίσης, ἀνερχόταν εὐλογώντας τοὺς παρόντες. Αὐτὴ ἡ στάση του δείχνει τὸ ἀρχιερατικὸ του ἀξίωμα. Καί ἀπὸ ἐκεῖ, ἀπ' τὸν οὐρανὸ, εὐλογεῖ πάντοτε τὴν Ἐκκλησίᾳ του. Ἡ στάση αὐτὴ παραμένει ἡ ἴδια στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Νὰ μὴν τό ξεχνᾶμε αὐτό. Ἀπὸ ἐκεῖ πού κάθετα ἡ ἀνθρώπινη φύση στά δεξιὰ τοῦ Θεοῦ Πατρός, ἐκεῖ πού βρίσκεται, δηλαδή, στὴν εὐδοκία τοῦ Ἀγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ, ἀπὸ ἐκεῖ συνεχῶς μᾶς εὐλογεῖ.

Καί κάτι ἄλλο πολὺ σπουδαῖο. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ Πρόδρομος ὁ δικός μας πρὸς τὸν οὐρανὸ. Προοδοποίησε, ἄνοιξε δηλαδή τὸν δρόμο τὸν δικό μας, γιὰ τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Μέ τὴν Ἀνάληψή του εἰσέρχεται στὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἡ κτιστὴ ἀνθρώπινη φύση του, τὴν ὁποία προσέλαβε στὰ σπλάχνα τῆς Θεοτόκου. Στὸ τέλος τῆς Ἱστορίας, θά γίνῃ ἡ Ἀνάσταση ὅλων τῶν νεκρῶν, δυνάμει τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Τὸ σῶμα πού θά πάρουμε, θά εἶναι πνευματικὸ καί δέν θά ὑπόκειται στοὺς βιολογικοὺς νόμους, δυνάμει τοῦ σώματος τοῦ Ἀναστημένου Χριστοῦ. Θά ἀναληφθοῦμε μέ τὰ ἀναστημένα ἄφθαρτα σώματά μας κι ἐμεῖς στὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, δυνάμει τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Χριστοῦ!

Ἀνοίγει, λοιπόν, ὁ Χριστός τὸ δρόμο πρὸς τὸν οὐρανό, **γιά νά ἀνέλθει αὐτό τό καινούργιο σῶμα μας, στὸν οὐρανό,** (αὐτό τό παλιό πού εἴχαμε ὅταν ζούσαμε, τό ὁποῖο θά ἀνακαινισθεῖ). Τό σῶμα μας θά εἶναι «**αὐτό ἀλλά οὐκ αὐτό**», ὅπως μᾶς λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Θά ἔχει νέες διαστάσεις, πνευματικές, **γιά νά εἴμαστε πάντοτε στὸν οὐρανό μαζί μέ τὸν Χριστό,** ὁ ὁποῖος σταυρώθηκε, θάφτηκε, ἀναστήθηκε, ἀναλήφθηκε!

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ Πρόδρομος τῆς σωτηρίας μας, εἶναι ἡ σωτηρία μας. Εἶναι ἡ ὁδός, ἀλλά εἶναι καί ὁ σκοπός. Ὡστε μᾶς τό εἶπε: **«Ἐγὼ εἰμί ἡ ὁδός, τό φῶς τοῦ κόσμου, ἡ ζωή»!**

Ἡ ἀνθρώπινη φύση ἔνεκα τῆς παχύτητος, ἔνεκα τῆς ἀμαρτωλότητος, ἔνεκα τῆς θνητότητος, ἦταν ἀδύνατο νά ἀνεβεῖ στὸν οὐρανό. Κι ὅμως, **ὁ Κύριος ἔγινε ἡ ὁδός, γιά νά ἀνεβούμε ἐμεῖς στὸν οὐρανό ἄφθαρτοι καί ἀθάνατοι καί αἰώνιοι.**

Ὅλα αὐτά εἶναι οἱ συνέπειες καί οἱ ἐπιπτώσεις καί τό κέρδος ἀπὸ τό καταπληκτικό αὐτό γεγονός τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Χριστός, λοιπόν, εἶναι ἡ ἐλπίδα μας, ἡ ὁδός μας, ἡ σωτηρία μας. Εἶναι τό πᾶν! Πῶς νά τὸν εὐλογήσουμε; Πῶς νά τὸν δοξολογήσουμε; Πῶς νά τὸν εὐχαριστήσουμε;

Ὁ Ἅγιος Τριαδικός Θεός μένει εὐχαριστημένος, ἀρκεῖ νά τοῦ ποῦμε τό «ναί» στή σωτηρία, πού μᾶς ἔδωσε!

Νά πιστέψουμε στό Θεανθρώπινο πρόσωπο τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, μέ ὅλη τὴν συνέπεια τῆς πίστεως καί νά συμμορφώσουμε τό νοῦ καί τὴν καρδιά καί τὴν ζωὴ μας σύμφωνα μέ τό θέλημά Του!

Μέ τὴν εὐχή νά πιστέψουμε

στό Θεανθρώπινο πρόσωπο τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ,

ὁ πρωτοπρεσβύτερος Βασίλειος Λ. Βασιλείου